

τόσοι γαίμενοι για ένα τιποτέ
 τιποτέ και ποτέ
 δεν δισταζετε μπροστά σε τιποτέ
 τι μας είπατε
 τότε που αερολογούσατε καίμενας δεν θυ-

Μαρτίνης 77

Η ΑΝΟΙΞΗ

Καποτε ήταν η ανοιξη
 τώρα είναι τα ανοιχτά ματια του κηπου
 λεμονιες, τενεκεδες, χαλασμενο νερο
 αυτοκινητα που καταπινουν σκυλους
 ξεχασμενα λουλουδια στο πατωμα
 κι ένα αρρωστο δεντρο στην ασφαλτο.

Πρωτα ειχαμε τις θαρκες με ασπρες ση-
 μαιες
 να κολυμπανε χωρις κυματα κι ένα
 κουπι
 στο τιμονι ο καλος εραστης

μαται
 ποτέ θα δώσατε τοπο στην οργήμας
 καίμενας δεν το ξέρει

δεν σας συγχωρούμε για τιποτέ.

— νησιωτης το επαγγελμα —
 σαραντα ποδια βάθος η θαλασσα
 και στον πατο εβλεπες το ρολοϊ
 που εχασε η μικρη Αθηναία.

Τελειωσε. Τελειωσε ταχα εκείνη η α-
 νοιξη
 η μήπως τώρα αρχίζει με άλλο ονομα
 μι ένα ποτηρι ξεχυλο απο φιλια
 δυο χερια που ξερουν ν αγκαλιαζουν
 και τρια φεγγαρια ερωτικά αναποδα
 στο πελαγο ;

